

Lucas Cranach, "el Vell"

EL VELL LLOP

23 de gener de 2009

Hi havia una vegada un llop molt vell, que cada matí es disfressava d'avi per anar al bosc i menjar-se alguna víctima que hi passés. I és per aquesta raó que se'l coneixia com

EL VELL LLOP

Aquell matí, una noia que anava tot cantant a visitar la seva àvia va veure, al mig del camí, un home gran que semblava esperar algú.

L'home vestia de forma elegant: una camisa nova ben neta i un abric car de pell de guineu. Quan l'home va sentir que la noia passava pel seu costat, li va dir:

-Perdona, bonica. He caigut i m'he fet mal als genolls i gairebé no puc caminar. Visc a prop d'aquí. Em podries acompanyar?

A la noia la mirada del vell li va recordar la tendresa del seu avi i no va dubtar a contestar:

-I tant, amb molt de gust!

Però el que no sabia la noia és que darrera d'aquella disfressa d'avi tendre es trobava amagat el vell llop, que pensava:

-Pobreta, que innocent! Que poc s'imagina que avui mateix me la menjaré amb patates!

De camí, el vell llop, com que es feia el coix, anava recolzat sobre la noia; l'agafava de tan a prop perquè no se li escapés que la noia va descobrir que duia una disfressa. Que darrera d'aquell avi tendre i elegant s'amagava el vell llop.

Ella, en comptes de posar-se nerviosa, va mantenir la calma i va començar a pensar com escapar-se de les seves urpes.

Van arribar a la casa del llop i la noia li va dir:

-Com que no pots caminar, estira't al llit i jo, mentrestant, et prepararé unes patates per dinar. Et lleparàs els dits; sóc molt bona cuinera.

I el llop li va contestar:

-Moltes gràcies. Ets molt bona noia.

Mentrestant, per dintre pensava:

-Que innocent! No només acabarà a la meua panxa sinó que a més em farà les patates per acompanyar l'àpat. Avui és el meu dia de sort!

I el llop estava tan content de la seva astúcia i del seu enginy que no es va adonar que mentre parlaven d'això, la noia, suaument, sense que ell ho notés, li va treure de la butxaca la clau de casa seva.

Mentre el llop esperava al llit pensant que es menjaria la noia amb patates, ella va aprofitar per escapar-se. Va tancar la porta amb la clau i va sortir corrents.

I és així com la noia va fugir de les urpes del llop. En poca estona estaria davant de la seva àvia, a la seva caseta calenta i acollidora, per ensenyar-li com li quedava el vestit vermell que estrenava aquell dia.

I el llop? Doncs es diu que fins i tot avui el vell llop encara és al llit, llepant-se els dits, esperant que entri la noia amb les patates...

Victòria Bermejo